

Om fråga 1 och/eller fråga 2 besvaras jakande:

3. Utgör rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier eller rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG, hinder för nationell lagstiftning (i förevarande fall den förordning som utbildningsministeriet i delstaten Baden-Württemberg utfärdade den 15 augusti 1996 för att, med avseende på läraryrket, genomföra rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier – kallad förordningen om EU- och EES-lärare), enligt vilken
- a. erkännandet av en lärarexamen som förvärvats eller erkänts i en annan medlemsstat i Europeiska unionen undantagslöst görs beroende av att vederbörande har en minst treårig högskoleutbildning,
- b. det krävs att behörighetsbeviset i fråga avser minst två ämnen som i Baden-Württemberg föreskrivs för utövandet av läraryrket i fråga?

Om fråga 1 besvaras jakande:

4. Skall artikel 1 a andra stycket i direktiv 89/48/EEG tolkas på så sätt att den lärarexamen för grundskolan ("Volksschule") som förvärvats efter den tidigare tvååriga utbildningen i Österrike skall jämföras med ett examensbevis, i den mening som avses i artikel 1 a första stycket i direktiv 89/48/EEG, om den behöriga myndigheten i Österrike intygar att den examen som förvärvats efter den tvååriga utbildningen med avseende på tillämpningen av artikel 1 a andra stycket i direktiv 89/48/EEG erkänns som likvärdig med det examensbevis som i dag erhålls efter tre års studier och som i Österrike ger innehavaren samma rättigheter beträffande tillgång till och utövande av yrket som grundskolelärare ("Volksschullehrer")?

Om fråga 2 besvaras jakande:

5. Skall artikel 3 andra stycket i direktiv 92/51/EEG med avseende på erkännande av lärarexamen tolkas på så sätt att den där angivna förutsättningen "mer än fyra års postgymnasiala studier" enbart avser den föreskrivna utbildningen vid högskola (högskolestudier), eller skall till de "mer än fyra års postgymnasiala studier" även räknas den praktikperiod ("Referendariat") som skall genomföras efter studietiden?

6. Om artikel 3 första stycket i direktiv 92/51/EEG skall tillämpas på den examen som förvärvats efter enbart två års utbildning (vid högskola) i Österrike:

Medför artikel 3 första stycket a i direktiv 92/51/EEG, i en situation där direktiv 92/51/EEG inte har genomförts inom den i artikel 17 i direktivet föreskrivna fristen, en rätt att få den i en medlemsstat förvärvade lärarexamen jämförd med motsvarande behörighetsbevis i värdmedlemsstaten, utan att denna – om förutsättningarna för detta föreligger – först kan kräva kompensationsåtgärder enligt artikel 4 i direktiv 92/51/EEG?

(¹) EGT L 19, 24.01.1989 s. 16; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 192.

(²) EGT L 209, 24.07.1992 s. 25.

Talan mot Konungariket Nederländerna väckt den 27 mars 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-113/02)

(2002/C 144/27)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 27 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Nederländerna. Sökanden företräds av H. van Lier, i egenskap av ombud, samt advokaterna M. van Der Woude och R. Wezenbeek-Geuke.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 7.4 i rådets förordning (EEG) nr 259/93(¹) av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen och artiklarna 1 e och f samt 7.1 i rådets direktiv 75/442/EEG(²) av den 15 juli 1975 om avfall, med senare ändringar genom rådets direktiv 91/156/EEG(³) av den 18 mars 1991 samt enligt artikel 82 EG och artikel 86 EG,

— förplikta Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.

betraktas som avsett för bortskaffning och leder till att AVR Chemie får mer avfall att förbränna.

(¹) EGT L 30, s. 1.

(²) EGT L 194, s. 39.

(³) EGT L 78, s. 32.

Grunder och huvudargument

— Invändningar uppstår systematiskt i de fall då 20 procent av avfall i Nederländerna kan återanvändas och då en liten del av avfallet kan återvinnas i destinationslandet, trots att denna möjlighet inte tillhandahålls i vare sig förordning (EEG) nr 259/93 eller i direktiv 75/442/EEG. Vid nuvarande tillämpning av artikel 7.4 femte strecksatsen i förordning (EEG) nr 259/93 använder Nederländerna ett subjektivt rekvisit, nämligen den andel av återvinningen som kan ombesörjas i Nederländerna. Det framgår inte av någon av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 259/93 att de skulle ha denna omfattning eller detta syfte. Tvärtom skall medlemsstaterna enligt artikel 7.4 vid varje begäran om export utföra en särskild undersökning och därvid betrakta den enskilda begäran på ett objektivet sätt, dvs. utan hänsyn till den egna marknadssituationen.

— Nederländerna tillämpar vid förbränning ett rekvisit i form av ett krav på avfallets värmevärde och klorhalt och drar på grund därav en skiljelinje mellan återvinning, för vilken den vanligaste användningen är bränsle från farligt avfall, och slutgiltigt bortskaffande av farligt avfall. I enlighet med förordningens och direktivets bestämmelser beror dock frågan huruvida avfall skall betraktas som avsett att bortskaffas eller att återställas framför allt på avfallshanteringen. Denna uppfattning gäller i första hand vid gränsdragning mellan avfall avsett att bortskaffas, enligt punkt D10 i Bilaga II A till direktivet, och avfall avsett att återvinnas, enligt Punkt R9 i Bilaga II B. Det är därför nödvändigt att uppfylla kriterierna för återvinningsanläggningarna eller för den relevanta användningen. Det sätt på vilket själva avfallet förorenar är inte ett relevant kriterium för att skilja mellan avfall avsett för bortskaffning och avfall avsett för återvinning.

— Kommissionen gör gällande att de bestämmelser som anges i kapitel 8.3 i del I och kapitel 18 i del II i den fleråriga planen för farligt avfall för tiden 1997-2007 inte överensstämmer med de skyldigheter som åligger Nederländerna enligt artikel 86 EG, eftersom syftet med dessa bestämmelser är att skydda och förbättra AVR Chemies ställning till förfång för dess konkurrenter. Dessa regler skapar en situation i vilken en större del av avfallet

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Oberlandesgerichts Innsbruck av den 25 mars 2002 i målet mellan Erich Gasser Gesellschaft m.b.H. och bolaget MISAT s.r.l.

(Mål C-116/02)

(2002/C 144/28)

Oberlandesgerichts Innsbruck begär genom beslut av den 25 mars 2002, vilket inkom till domstolens kansli den 2 april 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Erich Gasser Gesellschaft m.b.H. och bolaget MISAT s.r.l. beträffande följande frågor:

1. Kan en domstol som begär ett förhandsavgörande från EG-domstolen ställa frågorna redan på grundval av det som åberopats av ena parten (utan att det har motbevisats), oavsett om detta har bestritts, eller är det nödvändigt att dessförinnan utreda de faktiska omständigheterna genom bevisupptagning (och, om svaret är ja, i vilken omfattning)?
2. Får den domstol vid vilken talan väckts senare, i den mening som avses i artikel 21 första stycket i Brysselkonventionen, pröva huruvida den domstol vid vilken talan väckts först är behörig, när förstnämnda domstol på grund av ett avtal om domstols behörighet enligt artikel 17 i Brysselkonventionen är ensam behörig, eller har trots detta avtal den domstol vid vilken talan väckts senare företräde enligt artikel 21 i Brysselkonventionen?
3. Kan den omständigheten att handläggningstiden vid domstolarna i en konventionsstat (mest oberoende av parternas agerande) är orimligt lång – vilket kan medföra allvarliga nackdelar för ena parten – leda till att den domstol vid vilken talan väckts senare, i den mening som avses i artikel 21 i Brysselkonventionen, inte får gå till väga på det sätt som föreskrivs i denna bestämmelse?